

ЕКСПЕРИМЕНТЪТ

МК
БОРН

Редактор Юлия Шопова
Технически редактор Станислав Иванов
Коректор Мария Петрова

Първо издание
Формат 60x90/16. Печ. коли 29,5

Книгоиздателска къща „Труд“
гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 47,
тел.: 02/942-23-76, 02/971-99-18
Разпространение – тел. 02/846-75-29
e-mail: office@trud.cc
www.trud.cc

Печат „Инвестпрес“ ООД

© Йоасар Кубер, автор, 2014 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, корица, 2014 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2014 г.

ISBN 978-954-398-336-0

Йоасаф Кубер

ЕКСПЕРИМЕНТЪТ

МК
БОРН

Книгоиздателска къща **tryst**
София, 2014

2007 ГОДИНА БЕРН, ШВЕЙЦАРИЯ

Денят навярно бе подходящ. Слънчев. Въпреки прогнозите за дъжд. Топъл за сезона. Въпреки вятъра. Но часът – не. Часът не бе подходящ. Въпреки това историята вече бе започнала и предстоящото всъщност вече се случваше.

Младата жена се качи в паркираната на „Хабсбургшрасе“ кола в точно определеното време. Хвърли на седалката до себе си не-лепа черна чантичка със закопчалка тип портмоне, която, освен че не отиваше на дрехите ѝ, остро контрастираше с едрата ѝ масивна фигура. В нея освен запалката и телефона беше натъпкала и документите си. На снимката на шофьорската ѝ книжка беше с двайсетина килограма по-слаба. Съблече късото си кожено яке и измъкна от джоба му пакет цигари. Беше ги купила едва преди четвърт час. Няколкото монети от рестото издрънкаха в другия джоб. Разбира се, беше абсолютно безсмислено да ги прибере. Дори разхищение. Там, за където се беше запътила, пари нямаше да ѝ трябват. Нито шофьорска книжка. Тя завъртя ключа в стартера само колкото да се включи радиото, без да пали двигателя. Музиката беше скапана, но не си направи труда да я смени. Усещаше острия мирис на собствената си пот и мразеше тялото си, което, един Господ знаеше защо, се потеше, след като тя се чувстваше абсолютно спокойна. С почти нежна усмивка се сети за втечнения газ отзад, чиято миризма трябваше да убие нейната собствена. И не само нея.

Движение по „Хабсбургшрасе“ почти нямаше, но на следващата пряка – „Алпеншрасе“, бе по-оживено. Паркингът пред посолството на Южна Африка се беше запълнил и бусът на телевизионен канал беше спрял на платното, докато свалят техниката от него. Журналистите бяха поканени да отразят една от срещите на посланика в рамките на програма за културен обмен. Няколко метра по-надолу от другата страна на улицата швейцарските агенти по сигурността вече се готвеха да започнат с проверката

на посетителите на посолството на Израел за оръжия. Сградата беше хубава, типична за квартала и добре поддържана. Високите дървета в краищата на двора все още спяха. Първата работна седмица на март настъпваше също толкова рутинно и спокойно, колкото и предходната.

За разлика от навалищата около съседното посолство пред израелското все още нямаше много чакащи. Младо семейство с три деца обаче създаваше глъчка като за голяма група. Бащата се опитваше да усмири двете по-големи момчета, докато майката полюшваше в ръце хленчещо бебе. Близо до тях висок мъж с леко прошарени слепоочия погледна намръщено часовника си. Тъкмо отвори уста, да сподели нещо с жената до него, когато забеляза, че от спрялото наблизо такси слизат синът и дъщеря му. Загледа се в тях. Рут обясняваше на Адам нещо по свойствения за нея, малко припрян начин и когато младежът изостана на крачка след нея, тя просто повиши леко тон. Адам се усмихна и поклати глава. Тъй като не чу отговор, тя се обърна да види дали брат ѝ я слуша, и се блъсна в бебешката количка. Адам реагира бързо и успя да подхване и сестра си, и количката, преди да паднат.

Давид Коен се зачуди кога децата му бяха пораснали толкова много. Изглеждаха твърде млади и все пак вече бяха достатъчно самостоятелни, за да се оправят сами в чуждия град. Рут, макар още да не бе навършила седемнайсет години, се беше качила на висок тънък ток, така че бе почти толкова висока, колкото и Адам, а с яркото червило, което си бе сложила, изглеждаше колкото него на години, че дори и по-голяма. Тя им махна, когато с леко късогледите си очи ги забеляза, но някак небрежно, погълната от онова, което обясняваше на Адам.

– Ако бебето беше в количката, щеше да го обърнеш на земята – заяви ѝ Давид с леко кисело изражение, което Рут отдаваше на проблемите му със стомаха.

– Няма такова нещо, татко. От цял километър се чува как реве, а освен това видях, че майка му го държи в ръце.

– От което следва, че спокойно можеш да си вървиш, без да гледаш – обади се младежът, който беше застанал от страната на майка си.

– Мерси за подкрепата, брат ми. Е, какво? – Девойката се обърна към майка си, както изглеждаше, готова и нея да вбеси: – Ако татко успее да си уреди пътуването, пак ли ще трябва да се мък-

нем по музеите? Нямаме си представа, колко готини магазинчета открихме в старата част на града...

Давид свъси вежди и остави жена си да се оправя. Така или иначе, плановете им щяха да се променят. Вината за което щеше да бъде изцяло негова. От тях четиримата последният, за когото можеше да се допусне, че ще си изгуби документите по време на екскурзия в чужбина, беше той.

Семейното им пътуване до Швейцария бе отдавна планирано. Ерика беше следвала в страната, пък и все още имаше далечни роднини в Берн. След престоя им в Швейцария тя и децата трябваше да се приберат, а Давид да замине за България – една непозната балканска държава, където да се срещне със също толкова непознатия си баща. Беше получил името и адреса му от майка си преди малко повече от година, дни преди тя да си отиде от злокачествено образуване на белите дробове. Листчето беше отлежало няколко месеца в чекмеджето на бюрото му, преди Ерика да успее да го убеди да потърси родния си баща. Първоначалните по-трудни разговори бяха прераснали в задоволителна кореспонденция и накрая Давид се бе решил на това пътуване.

Докато се чудеше дали можеше да пътува до трета държава с временен паспорт и колко време щеше да му отнеме издаването му, Давид Коен осъзна, че се случва нещо необичайно. Младежът в тъмни дрехи и с доста обемиста раница на рамо, който само преди малко се беше навел да завърже връзката на обувката си, се бе изправил рязко. Не отнесеното му изражение стъписа Давид. Раницата беше останала върху настилката, докато притежателят ѝ с несигурна крачка се отдалечаваше от нея. Ако беше какъвто и да е друг, а не израелец, Давид Коен щеше просто да подвигне на младежа, че си я е забравил. Но за него изоставеният багаж означаваше само едно: БОМБА. В секундата преди взривът да прекъсне закъснелия му предупредителен вик, той осъзна, че мъжът не бърза да се оттегли от епицентъра. Изравнил се с мястото, където стоеше Рут, той сякаш се бе отправил към жената с бебето.

Истинската опасност обаче бе усетила Рут. Немирните ѝ очи бяха уловили мъгния, неестествен поглед на друг млад човек с подобни тъмни дрехи и с почти същата раница. Рязкото му движение съвпадна с предупредителния вик на баща ѝ. Последва мощна и оглушителна експлозия. Натрошени стъкла, изкъртени парчета

бетон и метални парчета се смесиха в смъртоносна върхушка, която с настървение обхващаше премятащите се тела.

Движещата се по „Алпенщрасе“ луксозна кола беше пометена от ударната вълна и запратена към средуположната част на улицата, без да попречи на пристигащия след нея тъмен пикап да продължи напред. Едрата шофьорка зад волана не изглеждаше ни най-малко смаяна от случващото се. Нямаше да има очевидци, които да разкажат, но тя намали на стотина метра преди посолството на Южна Африка, след което се пресегна и отвори вентила на газовата бутилка, която се намираще зад предните седалки. Газта много бързо изпълни тясното пространство и я замая, но не я разсея. Тя пхна незапалена цигара между плътните си устни и форсира колата. Когато се изравни с израелското посолство, просто извъртя волана. Чак когато неизбежното беше факт, си даде сметка, че ако беше заболяла от рак, щеше да се бори с него, но в наследствените проблеми с обмяната на веществата нямаше нищо героично, само разплути телеса, гнойни пъпки и високо кръвно. Така че, след като вече бе решила да умре, родината се оказа една нелоша кауза. Беше глупаво от нейна страна, разбира се, но въпреки всичкия огън наоколо ѝ се прииска да запали цигара със собствената си запалка.

Закритият пикап се връза в сградата на израелското посолство, влачейки отстрани нечие тяло, и чак тогава газовата бутилка от купето избухна. В следващите няколко секунди последователно избухнаха и четирите бутилки с газ пропан-бутан, които бяха в багажника. Ударната вълна беше толкова силна, че срина посолството, започвайки от южната фасада, изпотроши прозорците на всички сгради на повече от километър околоръст и предизвика сериозна верижна катастрофа.

Когато червеното огнено кълбо отстъпи място на гранитночерния гъст дим, слънцето се скри зад първия от поредицата сърдити мътно-сиви облаци, скупчени на хоризонта. Прогнозата отново се бе оказала неточна. Не завая проливен дъжд, а само леко заръмя. Вялите капки със съскане се смесиха с нагорещения въздух и утаяващият се прах започна да полепва по лицата на оцелелите, превръщайки се в кал.

Броени часове след атентата, още преди да бъде изяснен броят на загиналите и имената на ранените, отговорността за случилото се бе поета от палестинска, а трийсет минути по-късно – и от друга ислямистка организация.